

Présence Internationale

Rue de la Linière, 11
1060 Bruxelles
Tél: 02/609 44 05
Email: pbibelgium@scarlet.be
http://www.peacebrigades.net
CCP: 000-1668395-92
Fortis: 001-1016453-66

BELGIQUE-BELGIE
P. P.
4800 VERVIERS 1
9/2484

N° 95

Ed. resp. : M. Vasic, Rue de la Linière 11, 1060 Bruxelles - Bureau de dépôt : Verviers 1 - Envoi non prioritaire à tarif réduit
Abonnement : 7 euros - Cotisation de sympathisant : 10 euros - Cotisation de membre effectif : 13 euros

Editorial

Même si PBI n'a pas de projet dans le nord de l'Afrique, il nous est difficile de ne pas commenter les événements qui sont survenus ces dernières semaines en Tunisie et en Egypte et que l'on désigne communément sous le nom de révolution de jasmin. Pour les organisations de défense des droits humains telles que la nôtre, il s'agit d'un fait majeur, une sorte de démonstration du succès de la non-violence dans la lutte pour la démocratie. Non sans victime, il est vrai, que l'on ne peut que regretter et attribuer principalement à la répression, les populations tunisienne et égyptienne ont manifesté leur rejet de la dictature en faisant preuve d'une impressionnante maturité. Pour parvenir à la destitution des tyrans qui les dirigeaient, Tunisiens et Egyptiens semblent avoir usé de la même stratégie non-violente. En particulier leur unité et leur persévérance leur ont permis d'éviter la confrontation armée.

Certes, on ignore encore si ce mouvement démocratique, non encore achevé, débouchera effectivement sur les réformes attendues mais réjouissons-nous dès à présent de la manière dont les choses se sont passées dans ces deux pays nord-africains et saluons la bravoure et la maîtrise de ces manifestants qui, au péril de leur vie, ont bravé la répression sans recourir à la violence. Leur lutte constitue un modèle du genre, au moins pour deux raisons. D'une part, elle donne l'espoir aux peuples de la région et d'ailleurs, qui ont également à souffrir d'un régime despotique, qu'un régime autocratique peut assez vite tomber sous l'effet d'une population unie et déterminée ; d'autre part, elle montre aux tyrans du monde entier qu'ils peuvent être destitués du jour au lendemain s'ils ne cessent leurs exactions ou n'acceptent pas les indispensables réformes démocratiques. A ce double titre, la révolution de jasmin nous apparaît comme une heureuse contribution à la lutte non-violente et à la défense des droits humains.

A son échelle et depuis trente ans, PBI tente de participer à cette lutte pour plus de justice et de démocratie, en maintenant dans différents pays des observateurs internationaux auprès de personnes et d'organisations menacées. C'est en 1981 en effet que notre organisation a vu le jour. Nous ne manquerons pas de revenir sur cet anniversaire dans les prochains numéros mais, pour l'heure, selon notre habitude, avec des articles en néerlandais et en français, nous vous donnons des nouvelles des quelques projets de PBI dans le monde. A ce sujet, il est à noter que le Projet Indonésie a dû arrêter ses activités sur place bien que les violations de droits humains n'aient pas cessé dans l'archipel.

Dans ce numéro...

Guatemala

Guatemalaaltese mensenrechtenverdedigers voor de rechter gedaagd
Page 2

Mexico

Een jaar in Mexico
Page 3

Colombia

Hoop op gerechtigheid
Op weg naar Bogotá
Page 4

Népal

Le plaidoyer d'un avocat népalais
Page 6

Indonésie

Fermeture du projet de PBI
Controverse au sujet de l'assassinat de Munir Said Thalib
Page 8

PEACE BRIGADES INTERNATIONAL est une organisation internationale impartiale et indépendante de tout gouvernement, toute tendance politique ou croyance religieuse. PEACE BRIGADES INTERNATIONAL organise une présence internationale dans les zones de conflit armé à la demande d'associations locales menacées afin de sauvegarder l'espace nécessaire à l'action de la population civile en faveur d'un dialogue et d'une résolution non violente des conflits. PEACE BRIGADES INTERNATIONAL est une organisation officiellement reconnue par les Nations Unies.

Guatemala

Guatemalteekse mensenrechtenverdedigers voor de rechter gedaagd

Op 26 januari 2011 verschenen acht Guatemalteekse mensenrechtenverdedigers voor de rechter. Zij worden beschuldigd van "illegale opsluiting en bedreigingen". De personen zijn bijna allen leden van de Asociación por la Protección de la Montaña de las Granadillas (APMG), die sinds 2008 door Peace Brigades International wordt begeleid. Deze organisatie voor de bescherming van de berg Las Granadillas is erg belangrijk voor het voortbestaan van de lokale dorpen die afhankelijk zijn van de natuurlijke bronnen van het gebied. APMG werkt sinds de oprichting actief samen met dominee José Pilar Álvarez van de Lutherse kerk. Ook hij verscheen op 26 januari voor de rechter.

Conflict tussen APMG en private grondbezitter

Op 26 september 2010 ontstond er een conflict tussen grondbezitter José Juan Olavarrueth en bewoners van het dorp La Trementina die tevens lid zijn van APMG. Olavarrueth zou een muur hebben vernield die de toegangsweg afsloot voor grote trucks die hout wegvoeren. Deze muur was met toestemming van Olavarrueth gebouwd door de dorpsbewoners. Het conflict tussen de dorpsbewoners en Olavarrueth liep uit de hand. Na afloop moesten enkele personen worden verpleegd nadat zij met traangas in aanraking waren gekomen.

De beschuldigingen

José Juan Olavarrueth beschuldigde naderhand de dorpsbewoners in de pers van het illegaal gevangen houden van hem en enkele mannen die bij hem waren. Daarnaast kondigde hij aan juridische stappen te ondernemen tegen enkele individuen. Naast deze publieke beschuldigingen ontving dominee José Pilar Álvarez doodsb bedreigingen hoewel hij niet aanwezig was tijdens eerdergenoemde ongeregelde heden. José Pilar heeft een klacht ingediend bij het Openbaar Ministerie maar heeft

José Pilar Álvarez met een vrijwilligster van PBI

tot op heden niets vernomen van een eventueel onderzoek naar de doodsb bedreigingen.

Nog geen einde in zicht

Het conflict van afgelopen september staat niet op zichzelf. Al eerder werden enkele leden van APMG en José Pilar Álvarez aangeklaagd vanwege hun werk voor de bescherming van het gebied en de mensen die er leven. Alle beschuldigingen werden nietig verklaard wegens gebrek aan bewijs. Sinds vier jaar proberen dorpsbewoners samen met APMG een overeenkomst te bereiken met de private grondbezitters over de ecologische belangen van de dorpen enerzijds en de commerciële doelen van de grondbezitters. Een overeenstemming is echter nog niet bereikt. De Guatemala-afdeling van PBI vreest dat de rechtszaak een teken is van de toenemende bedreigingen van mensenrechtenverdedigers in Guatemala en volgt de ontwikkelingen op de voet. Onze vrijwilligers blijven zich actief inzetten voor de mensenrechtenverdedigers van APMG en andere mensenrechtenorganisaties in Guatemala.

Leden van APMG met een vrijwilliger van PBI

Artikel van PBI-Nederland

Mexico

Een jaar in Mexico

Wendy Schutte is eind 2010 teruggekeerd naar Nederland. Zij werkte als projectvrijwillig(st)er in Mexico en vertelt ons over haar ervaringen en de werkzaamheden van PBI in Mexico.

Tijdens het jaar dat ik voor PBI in Mexico zat, heb ik het voorrecht gehad om getuige te zijn van een aantal bijzondere momenten voor de mensenrechtenactivisten die PBI ondersteunt. Wanneer alle rechtsmiddelen in het eigen land zijn uitgeput, kunnen slachtoffers van mensenrechtenschendingen zich wenden tot de Inter-Amerikaanse Commissie voor de Mensenrechten (CIDH). Het CIDH kan aanbevelingen doen aan de staat en besluiten de zaak door te sturen naar het Inter-Amerikaans Hof voor de Mensenrechten (CoIDH). Drie mensenrechtenactivisten waarmee PBI samenwerkt hebben de gang naar het Inter-Amerikaans Hof voor de Mensenrechten gemaakt en zijn het afgelopen jaar door het Hof in het gelijk gesteld. Daarnaast is, onder grote druk uit het buitenland, politiek gevangene Raúl Hernandez na twee jaar vrijgelaten.

De vrijwilligster Wendy Schutte in het veld

Rosendo Radilla

Toen ik net een week of twee 'vers' in het veld zat, maakte het Inter-Amerikaans Hof haar oordeel in de zaak Rosendo Radilla bekend. Rosendo Radilla is in 1974 bij een militaire controlepost meegenomen en is daarna 'verdwenen'. PBI begeleidt zijn dochter Tita, die altijd om opheldering in de zaak van haar vader is blijven strijden. Waar zij en andere familieleden van 'verdwenen' personen met name op stuk lopen, is dat misdrijven waarbij militairen betrokken zijn volgens de Mexicaanse wet door een militair tribunaal berecht

moeten worden. Het laat zich raden dat deze tribunaal verre van onpartijdig zijn, en dat er met de meeste zaken die voor een militair tribunaal komen niets gedaan wordt.

Het Inter-Amerikaans Hof heeft geoordeeld dat de Mexicaanse staat verantwoordelijk is voor de schending van Radilla's recht op leven, en heeft de staat opgedragen haar wetgeving congruent te maken met de internationale wetgeving. Dat betekent dat zaken waarbij militairen én burgers betrokken zijn, voor een civiele rechtbank moeten komen.

Bekrachtiging uitspraak

Deze uitspraak heeft het Hof herhaald in de zaken van Valentina Rosendo Cantú en Inés Fernández Ortega tegen de Mexicaanse staat. Beide vrouwen zijn verkracht door militairen en, net als in de zaak Radilla, is hun zaak verdwenen in de archieven van militaire tribunaal. De staat heeft acht jaar lang volgehouden dat de verkrachting van de vrouwen niet te bewijzen valt, het Hof achtte echter bewezen dat beide vrouwen door militairen zijn verkracht.

In een hartverscheurend interview op de televisie geeft Valentina aan hoe belangrijk het is voor haar dat ze na acht jaar, waarin ze uitgemaakt werd voor leugenaar, eindelijk gelijk heeft gekregen. Maar wat is de keerzijde van dit succes? Wat betekent dit op dit moment voor de veiligheid van alle mensenrechtenactivisten in Mexico? In het jaar dat ik in Mexico was, hebben Valentina Rosendo Cantú en haar achtjarige dochtertje de staat Guerrero moeten ontvluchten. Zelfs met de hulp van PBI waren zij hun leven niet zeker. De minderjarige dochters van Inés Fernández Ortega zijn het afgelopen jaar verschillende keren aangevallen. Hoewel OPIM-lid Raúl Hernandez is vrijgelaten, leven de leiders van de OPIM nog steeds in ballingschap. En een jaar na het vonnis van de CoIDH in de zaak Radilla weet Tita nog steeds niet wat er met haar vader gebeurd is.

Naast alle ontmoetingen met deze bijzondere mensen heeft dat het afgelopen jaar waarschijnlijk het meeste indruk op me gemaakt: dat deze dappere mensen zoveel hebben bereikt, maar er nog zo pijnlijk veel moet gebeuren.

Wendy Schutte

A m e r i k a

Colombia

Hoop op gerechtigheid

De Belgische vrijwilligster Hendrine Rotthier beschrijft een werk- en reisdag bij het team in Urabá en schetst de achtergrond van het conflict in de regio Chocó

Urabá ligt in het Noord-Oosten van Colombia, ingesloten tussen de Caribische zee, de Stille Oceaan en Panamá. Het wordt wel eens 'de beste hoek van de Amerika's' genoemd wegens de gunstige geografische ligging.

De regio Urabá bestaat uit drie departementen. Het armste departement is Chocó, met een bevolking van overwegend Afro-colombiaanse afkomst, afstammelingen van de slaven die in de 17de eeuw in de mijnen werkten. Chocó barst immers van de minerale grondstoffen : goud, platina, zilver, koper, nikkel, noem maar op. Maar mijnbouw is maar één van de vele troeven : vruchtbare gronden, een enorme biodiversiteit, water en fossiele brandstoffen zijner andere. Maar zoals wel vaker het geval is, ligt al dat goeds aan de basis van een gewelddadig conflict in de regio. Grondbezit betekent macht en rijkdom en het dient ook tot het witwassen van drugshandelgeld.

Curvaradó, het stroomgebied van de gelijknamige rivier in het noorden van Chocó, is collectief grondgebied van de Afro-Colombiaanse bevolking, bevestigd door de

Wet 70. Maar die wettelijke erkenning was de reden dat de landroof op een extreem gewelddadige manier moest gebeuren. Daartoe werd in 1997 de beruchte Operatie Genesis gelanceerd. Officieel was ze bedoeld om de guerillabeweging FARC te verdrijven, die toen in vele gemeenten in streek een stevige controle had. Dat bleek echter niet het enige noch het belangrijkste doel. Het Colombiaanse leger voerde zware bombardementen uit en de grondtroepen werkten samen met paramilitaire groepen die wreedheden uitvoerden tegen de burgerbevolking. Door dat geweld werd nagenoeg de hele bevolking verdreven.

Enkele honderden mensen hielden zich schuil in de dichte wouden. Voortdurend waren ze op de vlucht voor de paramilitairen, ze sliepen elke nacht op een verschillende plaats in de jungle, vochten tegen de muggen en de regen, en overleefden met wat ze konden jagen en plukken. Ze werden 'resistentes' of 'encaletados' genoemd en bleven drie jaar in het woud tot ze hoorden dat de anderen, die in vluchtelingenkampen verbleven, zich klaarmaakten om terug te keren naar hun streek.

Op weg naar Bogotá

We stappen over de verhuisdozen heen de deur uit. Vandaag verhuist het team naar een ander huis, maar het werk gaat door. Onze rugzak is gepakt met grote stickers en vlaggen met het PBI logo. Het doel van onze reis is Curvaradó. Daar halen we de leiders op van de humanitaire zones die hun gebied trachten te beschermen tegen de economische belangen die hun met geweld worden opgelegd. Het is een lange tocht met jeeps, moto's en zelfs een prauw naar de afgelegen dorpen. De streek wordt gecontroleerd door paramilitairen die doodsbedreigingen uiten voor wie zich verzet tegen de plannen om de collectieve gronden over te leveren aan bedrijven die de grond willen gebruiken voor o.a. palmolie en bananen.

De leiders die we beschermen, verlaten nauwelijks hun dorp zonder begeleiding (acompañamiento) want de paramilitairen wonen letterlijk om de hoek en hebben op geregelde tijdstippen tegen hen bedreigingen geuit. Allen zijn slachtoffers van gedwongen migratie en hebben geleden onder (para)militair geweld.

De vlaggen en stickers met het PBI-logo zijn nuttig voor de bus die hen straks naar Bogotá brengt om deel te nemen aan een bijeenkomst met leiders van boerengemeenschappen uit het hele land die zich verzet tegen landroof. De bijeenkomst wordt georganiseerd door de Comisión Intereclesial de Justicia y Paz, de Colombiaanse mensenrechtenorganisatie die PBI al sinds het begin van haar geschiedenis in Colombia begeleidt, en die op haar beurt de gemeenschappen steunt in hun strijd.

Eens we Curvaradó verlaten hebben en op de verharde weg in abominabele staat naar Medellín rijden, is het direct gevaar van paramilitairen misschien geluwd. Maar vele leiders zijn ook slachtoffers van gerechtelijke vervolging. PBI voert daarom het woord in militaire checkpoints om willekeurige arrestaties te vermijden, en om in geval van detentie een rol van waarnemer te vervullen.

Gelukkig komen we allen heelhuids en zonder incidenten aan en kan iedereen deelnemen in de bijeenkomst waar inspiratie wordt opgedaan, de organisatie versterkt wordt en het besef groeit dat ze niet alleen staan in deze moeilijke strijd.

A m e r i k a

Wat ze terugvonden was echter niet meer hetzelfde gebied dat ze achtergelaten hadden. De oerwouden zijn omgehakt, het hout verkocht. De vochtige graslanden zijn drooggelegd en overal is Afrikaanse oliepalm aangeplant of grootvee uitgezet door bedrijven met goede connecties met de lokale overheid, deel van de machtskring van de toenmalige president Álvaro Uribe Vélez. De oorspronkelijke bewoners kunnen zich vaak nog nauwelijks oriënteren in de streek die ze vroeger op hun duimpje kenden.

Toch keren ze terug, weliswaar onder bedreiging van de paramilitairen die de belangen verdedigen van de palmolie- en bananenbedrijven die de gronden letterlijk ingepalmd hebben. Velen moeten het met hun leven bekopen. In een poging om te ontsnappen aan het geweld en om een basis te creëren van waaruit ze kunnen strijden voor wat van hen is, stichten ze humanitaire zones waar enkel burgerbevolking toegestaan is. Ze gaan letterlijk tussen de oliepalmen wonen. Daarmee begint hun strijd om het land terug te winnen, tegen de straffeloosheid van alle misdaden waarvan ze slachtoffer geworden zijn, de erkenning van hun rechten en waardigheid.

Op internationaal gebied krijgen ze erkenning van het Inter-Amerikaanse Hof voor de Rechten van de Mens die voorlopige maatregelen uitgesproken heeft voor de families van Curvaradó. Op nationaal niveau blijft het lange tijd stil maar langzamerhand wordt juridische vooruitgang geboekt. De oliepalm sterft door een ziekte, wat blijft zijn karkassen, maar al snel wordt de palm vervangen door andere 'cash crops'. De belangengroepen gebruiken allerlei strategieën om de juridische vooruitgang te compenseren: paramilitair geweld en bedreigingen, het aanvoeren van nieuwe kolonisten die betaald of misleid worden om land in te palmen, lastercampagnes tegen de organisaties die de boeren bijstaan, onder andere tegen PBI, juridische processen op beschuldiging van samenwerking met de FARC, en de creatie van een onwettelijke vertegenwoordiging van de gemeenschappen.

Afro-colombiaanse huis van Curvarado

Begeleiding van PBI per boot in Choco

In mei 2010 staat de regering van President Uribe op het punt het land over te dragen aan de gemeenschappen, echter aan de onwettelijke vertegenwoordiging. Op het allerlaatste moment wordt de overdracht geschorst door het Grondwettelijk Hof en de illegitieme raad wordt onwettig verklaard. De regering in samenwerking met de gemeenschappen moet een volkstelling organiseren om vast te stellen wie oorspronkelijke bewoner is en mag stemmen voor de vertegenwoordigende raad. Eens die verkozen is, wordt het land definitief overgedragen aan hen.

Juridisch gezien hebben de gemeenschappen gewonnen, maar de geschiedenis herhaalt zich. De wettelijke erkenning zorgt voor geweld, bedreigingen en andere strategieën om de bevolking onder druk te zetten. In november lekt een plan uit voor de moord op Fabio Ariza. Hij maakt deel uit van de Comisión Intereclesial de Justicia y Paz, de Colombiaanse mensenrechtenorganisatie die al sinds 1994 door PBI begeleid wordt, en die op haar beurt de gemeenschappen integraal begeleidt in hun strijd al sinds hun terugkeer in 2004. Leaders van de verschillende humanitaire zones krijgen voortdurend bedreigingen.

In december 2010 stromen dan grote groepen toe die hutten bouwen en herbeboste biodiversiteitszones vernielen. Het zijn ontheemde boeren die uit andere delen van Colombia komen en aan wie land beloofd werd, maar ook paramilitairen, vroegere arbeiders van de oliepalmbedrijven en opportunisten. Ze zijn daarheen gehaald door dezelfde belangengroepen, gesteund door paramilitairen. Noch het leger, permanent en massaal aanwezig, noch de politie grijpen in, terwijl bossen en velden vernield worden. Het is de zoveelste poging om land in te palmen en de zoveelste aanslag tegen de boerengemeenschappen van Curvaradó. Maar de gemeenschappen staan stevig in hun schoenen. Ze hebben de steun van de internationale gemeenschap en de juridische erkenning en zijn gehard door de jarenlange strijd.

In Colombia zegt men bovendien: het laatste wat ten ondergaat is de Hoop. De hoop op gerechtigheid.

Hendrine Rotthier

Népal

Le plaidoyer d'un avocat népalais

Fin 2010, Kashiram Dhungana a sillonné plusieurs pays d'Europe pour rencontrer pouvoirs publics, représentants européens, journalistes, avocats, ONG, et militants associatifs. Son séjour sur notre continent lui a permis de présenter les difficultés politiques et institutionnelles du Népal, et leurs répercussions sur les droits humains. Cette tournée européenne était organisée quelques mois avant l'Examen Périodique Universel du Népal.

Au Népal, c'est dans les zones rurales éloignées des établissements gouvernementaux et des ambassades de Katmandou que la situation des droits humains est la plus critique, malgré l'accord de paix de 2006, qui a mis un terme à la guerre civile ayant opposé l'Etat aux Maoïstes pendant 10 ans. Kashiram Dhungana, avocat et défenseur des droits

Kashiram Dhungana devant le siège du Haut-Commissariat des Nations-Unies aux Droits de l'Homme à Genève

humains travaillant dans le district de Bardiya dans la région centre-ouest, a été choisi par PBI-Népal et l'ONG *Advocacy Forum* pour effectuer en novembre 2010 un « speaking-tour » en Europe, soit une tournée.

Kashiram travaille depuis 2005 dans l'antenne du district de Bardiya d'*Advocacy Forum* (AF), une des plus importantes ONG de droits humains népalaises, qui bénéficie d'une notoriété internationale. Le travail de Kashiram vise à implanter l'état de droit, lutter contre l'impunité généralisée, enquêter sur des cas de violations de droits humains, apporter un soutien juridique aux victimes. Au Népal, il s'agit d'un travail gigan-

tesque et risqué. Durant la guerre civile entre les Maoïstes et l'Etat de 1996 et 2006, plus de 13 000 personnes sont décédées, et 1 300 cas de disparitions forcées ont été enregistrés.

Le district de Bardiya est celui où l'on compte le plus grand nombre de

cas, touchant particulièrement les minorités ethniques et les membres des basses castes vivant dans cette zone rurale. Depuis la signature en 2006 d'un accord de paix et le passage d'un régime monarchique à un système démocratique en 2008 grâce à l'élection de la première Assemblée Constituante de l'histoire, le niveau de violence politique a baissé.

Mais l'impunité demeure : pas un seul responsable d'atteinte grave aux droits humains (assassinat extra-judiciaire, disparition forcée, torture, viol...) commise durant le conflit par l'un ou l'autre belligérant n'a été condamné par un tribunal civil. Sous cou-

Les droits humains sous la loupe des Nations-Unies

Le mécanisme de l'Examen Périodique Universel (EPU) a été créé en 2006 comme outil de contrôle et de suivi de la situation des droits humains dans les pays membres des Nations-Unies. Tous les 4 ans, l'ensemble des 192 Etats membres de l'ONU sont examinés par leurs pairs. Le 25 janvier 2011 à Genève, c'était au tour du Népal de voir sa situation des droits humains examinée devant le Conseil des droits de l'Homme.

En préparation à cet examen, plusieurs rapports officiels ont été élaborés, dont celui des ONG qui fait une série de recommandations et demande, entre autres, à l'Etat népalais une plus grande reconnaissance et protection des défenseurs des droits humains et des journalistes ainsi qu'une amélioration des standards qui encadrent le travail des forces de l'ordre.

La société civile active dans la promotion des droits humains espère que l'ensemble des suggestions faites à l'Etat népalais dans le cadre de l'EPU 2011 contribueront concrètement à l'amélioration de la situation des droits de l'Homme sur le terrain et que le prochain Examen, qui se fera en 2015, présentera des résultats plus convaincants.

vert de « réconciliation nationale », les outils de la justice transitionnelle tels que les commissions « Vérité et Réconciliation » et « Disparitions forcées » prévues par l'accord de paix n'ont toujours pas été mis en place après cinq ans. Car aucun des acteurs politiques n'a intérêt à ce que la vérité soit révélée. Restent les victimes et les défenseurs des droits humains qui persévèrent dans leur combat contre l'impunité.

Recueillir les témoignages des victimes, porter plainte à la police et entrer dans un combat juridique pour que celle-ci les enregistre, se déplacer dans les zones retirées pour enquêter, voilà le travail de Kashiram. Cela ne va pas sans risque quand les responsables des forces de sécurité et les autorités politiques accusées sont toujours en place. A cela s'ajoutent les visites en prison (où la pratique de la torture, largement répandue, n'est toujours pas criminalisée dans le droit népalais), les enquêtes sur les violations de droits humains postérieures au conflit qui résultent de liens inextricables entre l'armée, la police, les autorités administratives et les partis politiques. Sans parler des crimes commis par la centaine de groupes armés, revendiquant plus ou moins les droits des minorités ethniques, qui opèrent particulièrement dans le Terai,

*Kashiram Dunghana en compagnie
d'une représentante de PBI aux Pays-Bas*

zone sud du Népal où se situe Bardiya.

Voilà de quoi Kashiram, porte-parole des défenseurs népalais durant le « speaking tour », était venu parler aux Etats européens, leur demandant d'insister pour que l'Etat népalais remplisse ses obligations en matière de droits humains au regard du droit international et au regard des engagements qu'il a pris en signant l'accord de paix.

Yannick Créoff

Le travail de PBI au Népal

Deux équipes de PBI sont implantées au Népal, l'une opérant depuis Katmandou, la capitale, et l'autre à Gularia, dans le district de Bardiya, le plus touché par les disparitions forcées lors du conflit. Ces équipes de volontaires sont elles-mêmes secondées par une équipe d'administrateurs chargés de la gestion du Projet ainsi que par un Comité de Projet chargé d'épauler à distance les équipes sur le terrain.

A Katmandou, les cinq volontaires accompagnent essentiellement des collectifs d'avocats, des journalistes et des familles de victimes du conflit dans leurs démarches pour la vérité et la justice. Ils rencontrent régulièrement les autorités locales et nationales, ainsi que les autres organisations internationales présentes au Népal. A la demande des organisations accompagnées, ils se déplacent dans les régions reculées, où leur présence s'avère nécessaire pour faire entendre les voix de leurs partenaires et limiter les menaces. Ainsi, l'équipe de Katmandou a accompagné en janvier 2011 une équipe d'avocats dans l'Est du pays. Au-delà de l'accompagnement physique, les organisations font aussi appel à PBI pour des formations aux droits de l'Homme et à la sécurité.

A Gularia, l'équipe accompagne des collectifs d'avocats, associations de victimes et collectifs féministes. Loin des contacts avec les institutions et ambassades, les volontaires travaillent avec les acteurs locaux, représentants de l'Etat, et acteurs importants des communautés. Une étude est en cours pour évaluer les hiérarchies et autorités au niveau des communautés, qui devrait permettre à PBI de s'adapter aux spécificités de la société népalaise.

Les deux équipes, qui suivent avec attention les évolutions politiques au Népal, sont sollicitées par les partenaires internationaux pour relayer la situation du terrain, depuis la fermeture des bureaux régionaux du Haut-Commissariat aux droits de l'Homme en décembre 2010.

